

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **SK LeRK PROSTĚJOV a.s.**, se sídlem v Prostějově, Sportovní 1, zastoupeného JUDr. Pavlínou Urbanovou, advokátkou Společné advokátní kanceláře, se sídlem v Brně, Křenová 26, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 27.1.2011 č.j. 8918/10-1202-802322, ve věci daně z příjmů právnických osob,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jelikož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zák. č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství – dále jen „žalovaný“) ze dne 27.1.2011 č.j. 8918/10-1202-802322, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Prostějově ze dne 30.8.2010

č.j. 124298/10/325913801297, jímž byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 216.240,- Kč a dodatečný výměr na zrušení daňové ztráty příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 65.335,- Kč.

V podané žalobě žalobce namítl nezákonnost zahájení daňové kontroly, kdy z protokolu o ústním jednání ze dne 3.6.2009, kterým byla daňová kontrola zahájena, nebyl ze strany správce daně uveden konkrétní důvod, konkrétní skutečnosti, které vedly k zahájení daňové kontroly. Žalobcův názor na nezákonnost této daňové kontroly je v souladu s názorem Ústavního soudu výslovně uvedeným v nálezu č.j. I.ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008. Ke stejné námitce žalobce v rámci odvolacího řízení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že Ústavní soud vybočil při své argumentaci mimo relevantní interpretaci institutu kontroly (nejen daňové, ale kontroly veřejnoprávní obecně), přičemž zcela opomenut zůstal i význam lexikální, podle něhož pojem kontrola je vykládán jako dozor, dohled nebo také jako ověřování, přezkoumávání, to vše správními úřady v rámci jim dané kompetence. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný není oprávněn takto zlehčovat a nerespektovat názor Ústavního soudu, ale naopak je jeho názorem vázán, a proto měl napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v žádném případě nezlehčuje názory Ústavního soudu, které naopak respektuje. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.10.2009 sp. zn. 22Ca 17/2009, v němž soud uvedl, že k závěrům nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 18.11.2008 sp. zn. I.ÚS 1835/07 se krajský soud přiklonit nemůže a že se naopak shoduje s právním názorem JUDr. Ivany Janů, ústavní soudkyně daného senátu Ústavního soudu ČR vyjadřující v menšinovém odlišném stanovisku názor, že předpokladem daňové kontroly není existence pochybností o správném stanovení daně, když jde pouze o zjištění nebo prověření toho, zda byla stanovena správně, a proto nelze po správci daně požadovat, aby v protokolu o zahájení daňové kontroly jakékoliv pochybnosti uváděl. Dále žalovaný zmínil, že k této otázce se vyjádřil také Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku ze dne 26.10.2010 č.j. 8 Afs 46/2009-46, kde uvedl, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u právnické osoby disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně zahájil dne 3.6.2009 u žalobce daňovou kontrolu. Dle protokolu o zahájení daňové kontroly jeho obsahem není sdělení konkrétního podezření. Na základě výsledků daňové kontroly správní orgán I. stupně vydal dne 30.8.2010 dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob a dodatečný platební výměr na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006. V podaném odvolání žalobce namítl mj. nezákonnost zahájení daňové kontroly, když nebyl uveden konkrétní důvod, který k tomuto úkonu správce daně vedl. Žalobce odkázal na nález

Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. I.ÚS 1835/07. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, v jehož odůvodnění žalovaný v reakci na uvedenou odvolací námitku označil citovaný nálezn Ústavního soudu za vybočující z relevantní interpretace institutu kontroly, dále uvedl, že správce daně tím, že přistoupí k daňové kontrole, nepředjímá, že došlo ke zkrácení povinnosti, ale naplňuje své poslání tím, že prověřuje, zda kontrolovaný subjekt si daň stanovil správně, a proto vznesenou odvolací námitkou shledal nedůvodnou.

V nálezu Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. I.ÚS 1835/07 Ústavní soud vyslovil, že: *„Pokud správce daně nemá konkrétní podezření o zkrácení daňové povinnosti daňovým subjektem a toto podezření daňovému subjektu nesdělí, nelze zahájení daňové kontroly považovat za úkon směřující k vyměření daně, který by dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků přerušil běh prekluzivní lhůty.“*

Tento žalobcem odkazovaný nálezn Ústavního soudu byl již překonán samotným Ústavním soudem v jeho stanovisku ze dne 8.11.2011 sp. zn. Pl.ÚS-st. 33/11, v němž se Ústavní soud odchýlil od právních názorů vyslovených v nálezu sp. zn. I.ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, když zaujal toto stanovisko: *„Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušující právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.“* V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že daňová kontrola je institutem obecným, který může najít své uplatnění v různých fázích daňového řízení, není samostatným řízením ani samostatnou fází daňového řízení. Jedná se o úkon správce daně, resp. soubor úkonů, jimiž podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) pracovník správce daně zjišťuje nebo prověřuje daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu. Daňová kontrola se provádí v rozsahu nezbytně nutném pro dodržení účelu zákona, jímž je stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy (§ 2 odst. 2 ZSDP). Podle Ústavního soudu výklad pojmu daňové kontroly musí být v souladu s obecným významem termínu kontroly, který v teorii správního práva označuje postup orgánů veřejné moci, který zjišťuje a eventuálně posuzuje plnění povinností adresáty veřejné správy. Pojmovými znaky takových kontrol bývá možnost zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námitky proti kontrole apod. Podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti (srov. rozsudek NSS č.j. 2 Aps 2/2009-52).

Ústavní soud s odkazem na shora citovaný rozsudek NSS uzavřel, že daňová kontrola je tedy institutem s preventivním významem, je nedílnou součástí správy daní, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků. Dále uvedl, že postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu, nelze považovat za postup, který by byl svévolný a bez dalšího odporující principu přiměřenosti omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly.

Krajský soud v posuzované věci neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se v posouzení právní otázky žalobcem nastíněné odchýlil od shora uvedených závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS-st. 33/11, s nimiž se plně ztotožňuje. Z dosavadní rozhodovací praxe Krajského soudu v Ostravě je navíc seznatelné, že se od tohoto názoru, odlišného od závěrů obsažených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 1835/07, nikdy neodchýlil.

Jelikož žalobce v podané žalobě nevznese jinou žalobní námitku než nerespektování nálezu Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, který byl následně překonán pozdějším nálezem Ústavního soudu ze dne 8.11.2011 sp. zn. Pl.ÚS-st. 33/11, jak bylo shora předestřeno, neshledal krajský soud žalobu důvodnou a jako takovou ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24. ledna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu